

26 AGOST 1902

Any I N.º 35

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL GENERAL BUM-BUM

—¡Atrás! No's permet la entrada,
puig segós el protocol,

son en absolut prohibidas
certas aproximacións.

LISTA DE LA BOGADERA

Pels que's dedican al conreu del *sport* de seguir festes majors, la segona quinzena d'aquet mes ho haurà sigut ben bé de tráfec y marejament.

No sembla sinó que totes las poblacions de Catalunya hagin escullit a posta'ls mateixos dies pera la celebració de la seva festa anyal pera donarse la satisfacció de fer anar endoina a tot el jovent *currido* de la terra, que sempre ha demostrat especial predilecció per la ballaruga, número imprescindible en tot programa de festa major y del que sen fa més gasto, quan no pot ser al só de una *reputada orquesta de la capital*, al espinguetx de la gralla o al refilet del fiovíol.

La qüestió es bellugar las camas, y aixó's conseqüeix sense grans estímuls de refinament artístichs quan els anys no pesan y las frontisas d'ls genolls van ben llatinas.

Endemés, aixó de venir aplegadas tantas festes majors, per comptes de ser un motiu de defalliment, ho es de verdadera emulació pels bregats en aquet *sport*.

Davant la perspectiva d'un envelat guarnit per en Viñes o en Vilanova, y d'un seguit de valsos a'aquells que's poden ballar assobre d'un cairó quan els que'ls tocan son els Muixins o l'orquestra del Escalas, la joventut daurada, ciutadana o rural, no's recorda ni de la son, ni del cansament, ni de la gana.

Conech més d'un individu que aquets dies está fet un Weyler abans d'encallar-se. No més fa que anar d'aquí d'allà sense treva ni descans, com una pilota en mans de canalla. D'ensá que va comensar la mesada que no ha fet més que baixar del tren pera pujar a la tartrana y baixar de la tartrana pera ficarse al envelat... y tornemhi que no ha estat res.

Quan un subjecte d'aquets está picat d'aquesta passa estival, no li preguntin res que no's refereixi a la seva obsessió y no li parlin de política ni de res més porque's quedaria com si vegés visions.

Y es més que natural que aquets joves felissos que no perden ocasió d'expansionament y que saben divertir-se a gust, trobin exagerat lo que's diu del mal govern den Sagasta y de las calamitats del país y que no s'afectin gaire ab els disgustos a que ha donat lloch el viatge regi.

Per altra part, com que tampoch llegeixen diaris, no saben res de lo que al mon passa: totes las sevas lectures son la guia de ferrocarrils y'ls programas de balls: té per ells més interés una llista d'itineraris que un article de fondo, y s'enteran ab més fruició d'un repertori de ballables que un cessant ab aspiracions de la combinació ministerial en la que deu figurar el suspirat *padri*.

Nosaltres que som un diari de gresca—encara que ens consta que no a tothom li fem gracia—votém des d'ara per l'alegría y'l bullici y per la festa a *diari* y a *major*.

Ja sabem que las cosas no van gaire bé y que tothom se queixa, y que'ls temps son dolents a tot serho, però precisament per semblants motius es precis expansionarse y arreconar el malhumor: si tots tinguessim

alegría els divertiments ja sen podrien anar al botavant, que per res els necessitariam.

També's fem cárrech de que aquest any hi há perill d'anar de dret a presiri desde l'envelat estant, porque hi han guarniments comprometedors que si a n'algú li han conquistat una baronia, per molts altres han vingut a ser una mena de *pase* de lliure circulació pel palau del carrer d'Amalix.

¡Peró ja estariam tots ben posats si per no corre'l perill de reliscar ab una pell de meló no poguessim sortir de casa!

Nada, nada, que visqui l'alegría y que las malas caras se quedin per en Weyler, en Junoy y demás *papus* que han acaparat tota la llejesa humana.

"Diu que anirém tan bé
que'l diari ho porta
que a la fi no vé."

Velt-hi-aquí la copla corretgila y aumentada, de que s'ha fet més gasto aquesta setmana, fins al punt de tirar a recó aquella dels *lunares*.

Després d'estarnos uns quants dies ab l'ay al cor porque tenim la casa mal endressada y es natural que las visitas de cumpliment ens fassin nosa, han vingut noticias més tranquilisadoras, que, de confirmarse, ens permetrán continuar l'istiu en mánegas de camisa deixant pera millor ocasió el surgir els arnats de la levita y'l portar a replanxar la trona.

Si'ls vents no's giran, donchs, passarém las festes de la Mercé entre familia, sense forasters, que tenen la particularitat de proporcionar una alegría quan venen y un'altra quan sen van, lo que vol dir en termes més clars, que's fan pesats mentres son aquí.

D'aixó de poguer passar las viuentas festes sense haver de fer cumpliments a taula, reprimintnos pera no escurar gaire'l plat ni deixar els ossos massa nets, els republicans sen volen atribuir la gloria.

Res, que'ls demás poden pendres totes las iniciativas que vulguin, però en certas qüestions, principalment las que fan referencia a posar entrebanchs a determinadas visitas y a sortir en defensa de las llibertats constitucionals, els *perdidos* no admeten intrusions de cap mena, recabantne'l total monopoli.

¡Y pensar que si'l cas hagués arribat haurien sigut capassos de fer lluminarias, com els seus correligionaris asturiáns!

¡Y pensar que'ls qui tenen la pretensió de que'ls hi haurém d'agrair el restabliment de las garantías son els qui varen donar motiu a que's sospenguessin en benefici d'ells mateixos, per quan l'actual situació no'ls ha proporcionat ni una sola presó, ni una sola denuncia y ni una trista multa!

Ells, y no més que ells, si se'ls escolten, han sigut els que han fet canviar de parer als qui's proposavan fer determinada invitació, involucrant maliciosament entre'ls confabulats a certas personalitats de significació catalanista, quina imiscuació entre'ls síndichs dels gremis la tradueixen totes las personas de recte pensar per la virada en rodó que han pres els aconteixements.

Vaja, *alante*, salvadors del país, fidels custodis de la tranquil·litat pública, egregis maneflas que tot ho feu y desfeu quan se us presenta la ocasió del *mentir de las estrellas*, es a dir, en tot lo que no pot ser determinat pel resultat aclaparador d'una votació, per la

EQUIVOCH

Un jove embobad contempla
a una noya a qui segueix
y un xicot que ven periodichs
se li acosta y diu "La Veu".

Veyent que no li contesta,
"La Veu"—més fort repeteix,
y el jove empipat li crida:
—Si, home, si que la veig.

que s'ha demostrat cada vegada el vostre no res, la impotencia dels vostres homes y de la vostra farsa.

..

Ja tenim la plassa de Catalunya a punt de dátil...
dich, a punt de solfa.

Aquet cop li asseguraria a n'en Fabra y Ledesma el desembotellament a perpetuitat si *tras de la cruz* no hi hagués el diablo, es a dir, si aquelles palmeras no estessin adobadas ab *guano* polítich y ab *abono* de conveniencias personals.

Ab tot, es alló que's diu: *hágase el milagro...* y el miracle es fet.

Naturalment que d'aquella urbanisació no val la pena de que sen fassin postals, ni es probable que la sombra d'aquells arbres ens guardi d'insolacions, però el cas era consumir l'acte de presa de possessió d'aquells terrenos condemnats per *in secula seculorum* a ser litigiosos. Si las mil y una qüestions plantejades en aquell solar haguessin hagut de resoldres pels tràmits ordinaris, prou hauriam hagut d'esperar que's fallessin els plets el dia del judici universal, es a dir, quan ni a Barcelona ni als litigants de l'altra part els hi hauria vingut d'aquí perdre o guanyar.

Ja ho diuen que las cosas que son de molts no son de ningú, y com las cosas que no son de ningú las posseeix el primer ocupant, vels-hi-aquí com n'ha vingut a ser amo absolut l'Ajuntament.

¿Quí quedava ja a Barcelona que no's considerés ab més o menos drets a n'aquella esplanada? Jo crech que fins aquells que anys enrera hi tenian tauletas de torrat s'haurian gaudit de las respectivas parcelas considerantsen propietaris de dret per la costum de passarhi's días.

Prou trobariam més d'un subjecte que's considerava ab drets sobre un pam de terreno demunt del qual hi feya ballar la baldusa quan era noy, y que hauria tingut la pretensió de que si no se li expropiava al urbanisarse definitivament la Plassa, li haguessin fet un camí per anar al pam, tot murallat d'*espino artificial*.

Ara ja s'han acabat las cámandulas y'l ser *contribuyente per territorial*. D'aquí endavant tenir terras a la Plassa de Catalunya no vestirà més ni menos que'l tenirlas a l'Habana.

Tot lo més que'ls podrà tenir en consideració l'Ajuntament als *desposseits* es l'us de fruit de las palme-

ras, autorisantlos desde'l moment a que pugan anarhi a menjar dátils.

Més que més quan no hi há perill de que s'ennueguin ab els pinyols.

LLIBRE

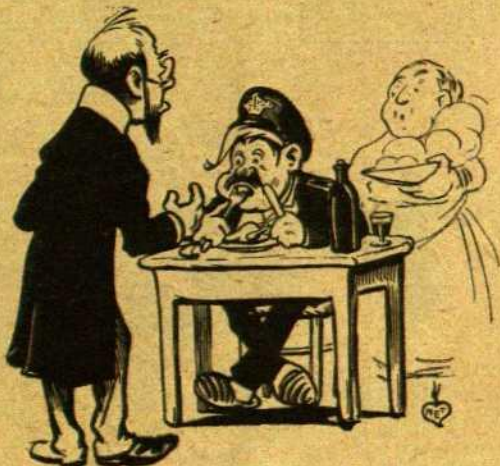

DESDE FORA

La Garriga, 21.

Companys de ¡Cu-Cut!: Ja es hora de que'm despulli de l'os, y us escriga quatre ratllas per dirvos que no soch mort. Al contrari; ab els pochos días que volto per aquets llochs,

LA VISITA D'INSPECCIÓ ALS MUNICIPALS MALATS

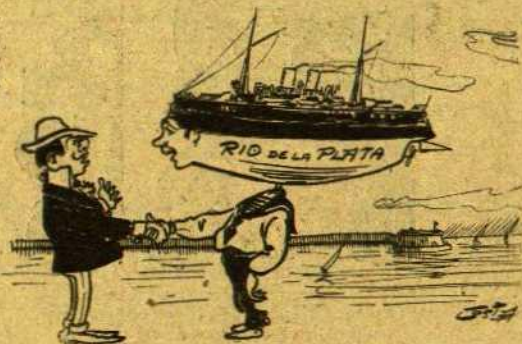

—Digui; qué te, qué li passa, y qué es lo que li fa mal?

—Pues siento un pes a la eskena... un gran desitj de menjar... pocas ganas de hacer feina... y muchas d'está acostat.

—D onas pendrà cesantia, que es un remey radical.

L'ARRIBADA DEL «RIO DE LA PLATA»

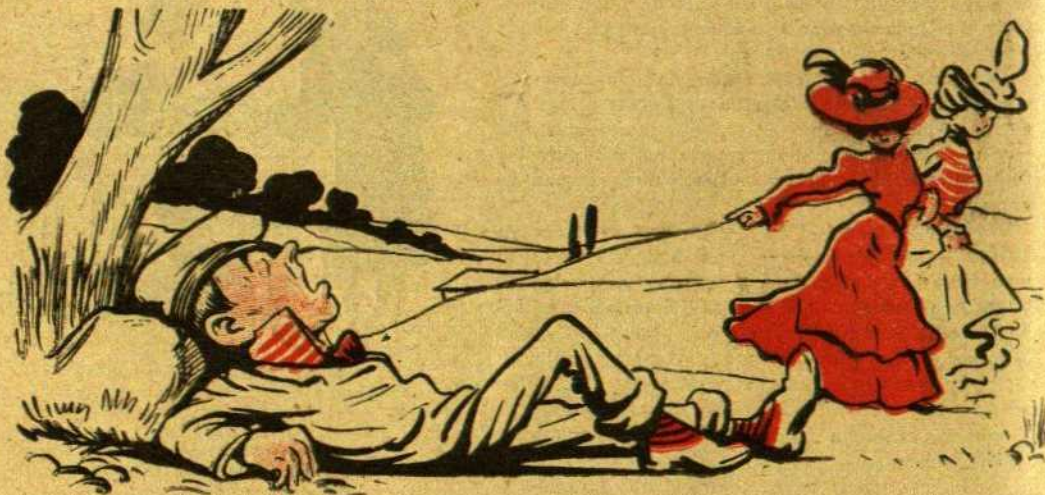

—Adeu, minyó; ja'm pensava no tornarte a veure més.
 ¿Com has vingut? ¿Ab carbassas?
 —Faig, home. He vingut a peu, perquè l'humitat no'm prova ni a mi ni als meus *dispesers*.

he augmentat de cansalada
 y he millorat de color.
 Aixó sí, porto una vida
 lo mateix que un *redentor*
de la classe proletaria,
 d'aquestos del motllo nou.
 A l'hora que vull em llevo,
 vaig a passeig si fa bó,
 quan estich cansat m'assento,
 no'm moch de casa si pleu,
 menjo si sento carpanta,
 y m'acuesto quan tinch son.
 Per xó, no us penseu; dech dirvos
 que no estich tranquil del tot.
 No es que pensi ab Barcelona,
 ni anyori la Redacció.
 ¿Sabeu lo que'm mortifica?
 Veurem allunyat den Doys.
 Com que, pobre home, pot dirse
 que es la meua distracció;
 com que es la única persona
 que'm desperta el bon humor,

y m'ha donat tanta tela
 per distreure als meus lectors,
 lluny d'ell no sé lo que'm passa,
 y em sembla que'm falta tot.
 Sempre que veig una bota,
 un hoco o un barraló,
 em ve en Doys a la memoria
 y em poso de mal humor.
 Sobre tot aneulo a veure,
 doneulhi mil expressions,
 y no us descuideu de dirli
 que m'han presentat a en Font,
 qui m'ha dit que era el seu metje,
 lo que jo celebro molt,
 perquè el minyó va semblarme
 un excelent *perdigot*,
 que crech que es tant llarch de ciencia
 com curtet de dimensions.
 La salut den Chirigotas
 l'interessa de debó,
 y va dirme que venia
 a La Garriga, resolt
 a veure si troba un'aigua
 que tingui prous condicions
 per corregir la *dolencia*
 que fa temps pateix en Doys.
 Com que l'*Hermano Pellejo*
 es ven que sedeja molt
 y te la salut gastada
 en aras del alcohol,
 es cosa de buscá un'aigua
 que refresqui els interiors.
 Aixó sembla molt difícil
 puig, segons parer den Font,
 en Doys te una malaltia
 que's classifica ab el nom
 de *bronquoneupnia* aguda
 que ha adquirit dintre el seu cos
 carta de naturalesa
 y está en una situació
 que un gotet d'*americana*
 o bé un vas d'*aigua ab xarop*,
 pot enfosquirli la vista
 y fensel anar de tort.
 En fi; el mal den Chirigotas
 es un mal tan horrorós
 que avuy pot quedar ben mona
 bevent *horxatás d'arrós*.
 ¡Es gran lo que pot el vici
 quan s'arrapa de debó!
 Ara perquè us feu el càrrech

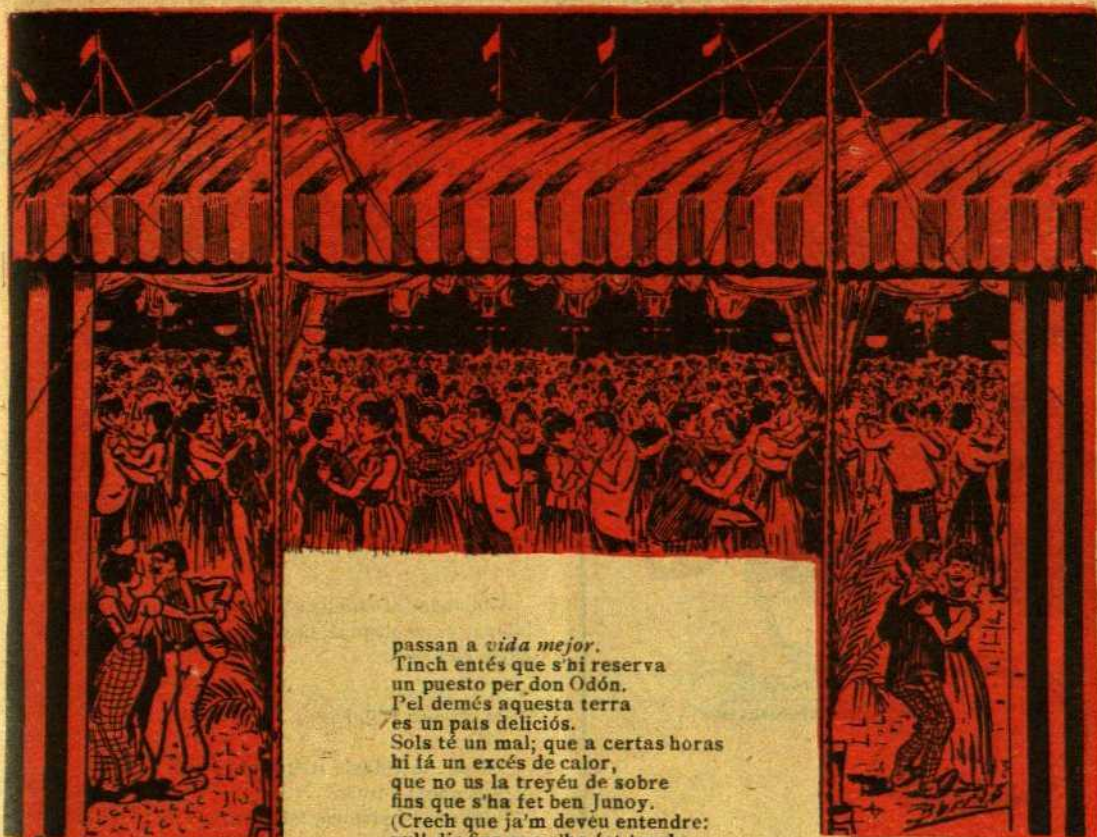
EN EL CAMP

—Mira, Julita: ¿No't sembla
 que'l pipa no té rahó

de dirme que'l meu *Jaimitu*
 está en mala posició?

ENVELAT DEL PESOL (GRACIA)

Els uns ballaven el Boston
ab tots els refinaments,

passan a vida mejor.
Tinch entés que s'hi reserva
un puesto per don Odón.
Pel demés aquesta terra
es un país deliciós.
Sols té un mal; que a certas horas
hi fá un excés de calor,
que no us la treyéu de sobre
fins que s'ha fet ben Junoy.
(Crech que ja'm deveu entendre:
vull dir fins que s'ha fet tosch).

Pro hi ha fuentes cristalinas,
arroyo murmurador,
alegres mariposillas,
el inmundo moscardón,
pajarillos trinadores
que alegran el corazón,
carreteras de primera
encoixinadas ab pols
perque en cas d'una desgracia
la gent caigui sobre tou,
y en fi, per apoteosis,
un bosch ameno y frondós
com la barba den Sampere
ab animalets y tot.

El poble també es espléndit
y excesivament curiós.
Desde el suntuoso palacio,
de lujo deslumbrador
donde se prodiga el arte
con notable profusión,
hasta la tranquila choza
del modesto labrador,
nido de amores tan puros
como los rayos del sol,
tot a n'aquí hi te cabuda
y a tot es reserva un lloch.

Y ¿es més hermós el palacio
todo lúe, todo color,
que la más modesta choza?
¡Ah! ¡Ah No, mil veces no.
(¿Veyeu com ara us demostro
lo que ja us he dit molts cops
que per dir coses estranyas
el castellá ya millor?)
No vull parlar de las noyas
del poble, que totas son
d'una elegancia silvestre
y d'un garbo encisador.

y els altres s'hi cargolavan
ab un Boston-Poble Sech.

de lo llarch que es el tal Font
vaig a dirvos una cosa
que us dich que m'ha agradat molt.
Pels casos que li convingui
porta un ull que es de cartró.
Per exemple; vé un gat negre,
es gira del cantó fosch
y té la sort de no véurel,
que per mi es una gran sort.
En cambi lo que li agrada
s'ho mira pel cantó bó
y ab el sol ull que li queda
hi ven més que altres ab dos.
(Respecte lo del gat negre,
es una mena de mot
que per poguer desxifrarlo
y perque l'entenguéu tots,
teniu d'anà a La Garriga
quan hi hagin eleccions).
Y deixant aquest assumpto,
del que ja n'he parlat prou,
em permetréu que m'ocupi
del célebre don Odón.
He vist aquell lloch històrich
en el que en felissos jorns
l'Odón de Buen va trobarhi
els restos d'un hipparión.
Se'n diu l'era de can Serra
y es un paratje preciós
ahont, segóns la gent s'explica,
hi troban etern repós
els burros que a La Garriga

La colonia veraniega
es bona y abunda molt
en xicotas de primera
que semblan toyas de flors,
ab unas caras divinas,
ab uns ullets com dos sols
que quan us miran us obran
una profunda incisió.
(Aquet terme el vaig aprendre
tot enrahonant ab en Font).
¿Veyeu? jo aquí em casaria...
pro ja fa deu anys que ho soch.
Voldria trobar paraulas
y fè una tria de mots
per explanar l'entusiasme,
la inmensa satisfacció
que'm causa tanta bellesa...
pro noys ja sabeu com soch,
y lo poch que'm distingeixo
per certas explicacions...
aneu a n'El Noticiero
que allí us ho dirán millor.
Y plego, que aquesta carta
va adquirint grans proporcions
y si voleu publicarla,
ab lo que'm fareu favor,
si no acabo desseguida
y em deixo de mes cansóns
ab las planas del periódich
potser no'n tindriau prou.

K. O. K.

LA PLASSA DE CATALUNYA

Per aprofitar la sombra
que projectan las palmeras
l'únic modo de lograrho
es está ajegut a terra.

Las penas d'un rellogat

Caballers, ab franquesa, ja no sé per quin cantó girarmhi. Estich tip de fondas, retip de dispeseras y tip y cuit de la vida de rellogat.

Al cap... de Finisterre y a cal... *Hijo Pródigo*, casi m'havían aborrit y'm vaig llenzar en brassos de dispeseras y dispesers. De menjars *como de familia*, con o sin principio, y con o con más dolores d'estómach y desarreglos de ventrell després, també me'n vaig atipar.

—¡Visca la llibertat, bien entendida! — em vaig dir: —menjaré allà ahont em vingui millor y llogaré una habitació pera dormir y treballarhi.

Mes, ¡ay! ¡quin desengany!

*¡Cuán breve es la flor de la esperanza,
qué fugaz la ilusión, qué corto el sueño!*

(Fet meu, encara que no ho sembli).

He llogat tota mena d'habitacions, ab arcoba y sease, independents o dependents, ab finestra al cel obert o balcó al carrer, al *ensanxe* o al casco vell, ab llit ab somnier y ab senzill catre, ab patronas castellanas y ab mestresses del país, pagant per endavant o a la vensuda, y, créguinme, lo que he dit de bon principi: ja no sé per quin cantó girarmhi.

Allà ahont m'estich es ahont he estat menos malament y, no obstant, ja veurán si n'hi há per llogarhi cadiras o no.

—¡Senyora Doloras!
—Digui.
—Demá'm voldria rentar els peus.
—¿A quina hora?
—Abans d'anarmen, a las vuit.

—No pot pas esser.

—¡Ból ¿Per qué?

—Perque encara no he tornat de la Boquería y tinch d'encendre'l foch.

Primer entrebanch y primera transacció.

—Bueno, donchs... a mitgdía vindré. Tinguin l'aigua amanida.

—¿Que'n tindrà prou ab aquesta olleta, ben calenta?

—¡No senyora! ¡Ahont va ab aixó tan petit? ¿No ho veu que no n'hi há ni per remullarse la barba?

—¡Mare de Deu! ¿Tan grossos té'ls peus? ¡Vegi, potser que no li cápiguen al cubell! Potser lo millor fora avisar als de Montjuich del Carme que'ns portin una banyera.

—¡Senyora! Els tinch com els tinch y lo millor fora que s'escursés una mica la llengua.

La senyora Doloras, tota carinyosa, em truca al quarto.

—¿Es pot passar?

—Endavant.

—Ab permis. ¿Que está molt ocupat?

—No senyora, digui.

—Ja veurá; ja'm dispensará de que avuy no li portí espelma, sab?, perque me n'he descuidat y hauria de tornar a baixar, y, francament, com que estich tan mala del cor y aquesta escala es tan pesada...

—¡Vamos! ja entench. Ab aquestas camándulas van tres setmanas que no m'ha donat l'espelma del tracte. En cambi las que jo hi poso, encara no son a mitja que ja desapareixen. ¿Que fa el mes de María, potser?

LA VINGUDA DELS 500 POLICIAS

—Recristo quina fortor!!!
 ¿D'ahont ve aquest tren, guarda-agullas?
 —Te de venir de Madrid...
 pro crech que ve de La Puda.

—¡Ay, pobre de mí! ¡Créguim que ja'm convindria, ja, ferlo y encomanarmhi! ¡Vosté no ho sab lo mala que estich jo!

Y ab aquets romansos la senyora Doloras es retira a la cuina y un servidor torna a treure una espelma del calaix que, al endemà passat, ja torna a desaparèixer.

—¡Senyora Doloras!
 —¡Senyoret!
 —Demá cridim a las set.
 —¿A las set?
 —Si senyora.
 —¿Sens falta?
 —Sens falta.
 —¿Ja's llevará?
 —¡Déixisho corre vosté!
 ¡Vosté cridim!

—¡Oh, per mí ray! Mentres es llevi...

Y al endemà, tal dit, tal fet:
 —¡Senyoret, que son tres quarts de nou!

—¡Vatualistol! ¿Que no li havia dit que'm cridés a las set?

—¡Ay, si senyor! Però com que he passat tan mala nit y fins a la matinada no m'he asossegat, y com que a una servidora no la crida may ningú...

No sen treu res. Palestras, crits, escándol, rahons; li dich que's busqui rellogat, se'm posa a plorar, y... cap a la vehina del davant a contarli las sevas penas. *Vamos*, las mevas, que diríam.

La senyora madrilenya del davant, viuda d'un sargento de la Guardia Civil, que's diu Gregoria y es passa'l dia enllustrantse y llegint tots els papers que li cauen a las mans, es la seva confidenta. Ella li diu la senyora militara, donya Gregoria y el sen panyn de lágrimas. Aixís que té una agarrada ab mí, cap a contarli.

—¡Uy! ¡Qué hombre más ordinario! ¡Por una vela darle esos disgustos! Ese hombre la va a matar a V. Ya no tendría que ser de estos catalanistas.

Donya Gregoria no'm pot sofrir perque sempre li tiro'l botet ab lo del catalanisme. Es posa vermella, tota s'atraboca fora del balcó, es sulfura, guaita al cel y cap a la bacallaneria d'abaix y mitg m'excomunica.

—¡Qué es eso de autonomia! ¡Qué es eso de regionalismo! ¡Cómo se entiende! ¡Cañonazo! ¡Fusilamiento!... ¡Ala!... ¡Si mi Cipriano viviera!

Després quan es quedan solas, em fan un traje a mida y tot son lamentacions.

—¡Ay, hija! ¡Con qué mala estrella ha nacido usted, doña Dolores!

—Ay, sí, donya Gregoria; ¡ja pot ben dirhol! ¡Hasta jo'm penso que no'n devía tenir d'estrella!

Y aixís eternament: crits al dematí, escándol al mitgdia, plors a la tarde y murmuracions al vespre de balcó a balcó.

EL PERVINDRE DE LA PLASSA DE CATALUNYA

Si hi plantan gaires verduras y la omplenan d'entrebanchs

en lloch de semblá una plassa sembrará l'Hort den Fabb.

Un dia no'm cambia la tova-
llola, l'altre'm deixa sense aigua
pera rentarme, avuy em roba las
espelmas, demá'm regira la tau-
la d'escriure, m'aboca'l tinter y
em desapareixen las quartillas;
quan soch a casa me'n treu pera
escombrar, quan no hi soch no
sen recorda, avuy que li dich no'm des-
perta y quan no li dich em vé a inte-
rrondre'l són... ¡En fi; demanin!

¡Y aixó que aquesta es lo milloret que he tro-
bat!...

Fássime un favor:

¿No saben ningú que pogués inventar una má-
quina ahont tiranthi'ls diners li servissin la pi-
tansa sense trobar céntims menuts a la carn
d'olla (històric, m'ha succeït), y cosas més me-
nudas encara, y que posés una mena de tenda
de campanya ab lilit y roba neta sense *inquili-
nos*, y sense patronas reguilladas?...

GARIBALDI

Trossos selectes

EN JUNOY VATICANISTA

La conseqüència dels homes de *La Publicidad* es una cosa indiscutible; té la autoritat de la cosa *juzgada*, com ha dit diferents vegades el mateix diari de la coalició àcrata-mi-nisterial.

Retallém de la *Revista Popular* del 19 de Fe-
brer de 1876, las següents paraulas:

“¡Loda sea la entereza verdaderamente cató-
lica y verdaderamente española, de quienes
sobreponiéndose á respetos humanos, y vencien-
do la tibieza y flojedad y espíritu transaccio-
nista tan comunes en nuestro siglo, levantan
osados y generosos la bandera de franca y
leal adhesión á las enseñanzas de la Iglesia y
de su suprema Cabeza, á cuyas amarguras se
asocian, y entre cuyos hijos más decididos no
se avergüenzan de figurar públicamente! ¡Bien
haya esa juventud que en la segunda capital
de España, y en el primer establecimiento cien-
tífico civil de ella, se atreve á salir á la calle
con su profesión de fe en los labios y su limosna
en la mano, como si á los demás jóvenes de las
restantes universidades del reino les dijese:
“¡Somos católicos! ¿Y vosotros?”

“Consideramos esta manifestación de los estu-
diantes de la facultad de Derecho de la Univer-

sidad de Barcelona como un su-
ceso, y le damos y le darán todos
los hombres pensadores la impor-
tancia de tal. Por ahí ha de em-
pezar la reacción religiosa y mo-
ral que necesita nuestra querida
patria. Religiosa y moral hemos
dicho, porque la política no es en
modo alguno de nuestra incumbencia.

Reacción religiosa y moral, que cree-
mos firmemente ha empezado ya, y cree-
mos además que ha empezado por donde debía
empezar para ser fecunda y duradera, esto es,
por la juventud y por la juventud estudiosa é
ilustrada.”

Aqueixas paraulas evidentment *clericals re-
accionarias* se refereixen a una llista de joves
catòlics que ofereixen una almoyna al Sant Pa-
re “EN PRUEBA DE SU AFECTO, ADHESIÓN AL AUGUSTO
CAUTIVO DEL VATICANO, VICARIO INFALIBLE DE JE-
SUCRISTO, DOCTOR SUPREMO DE LAS NACIONES.

Donchsundels joves que aixís protestan de sas
creencias cristianas es D. EMILIO JUNOY, avuy
àcrata y anticlerical y sobretot... home *conse-
cuente* dels de *La Publicidad*.

Llavoras el senyor Junoy era soci acadèmic
de la Joventut Catòlica, ahont fou proposat en
sessió del 18 de Novembre de 1876 y admés a 23
de Novembre del mateix any. Tenim els docu-
ments a disposició del públic.

Aquestas cosas, quan son, está clar que son
humanas; però sembla que al menos exigeixen
una cosa, y es el callar, es el no parlar de con-
seqüència.

Es d'homes l'errar y l'variar; però es d'homes
també després d'haver errat, sufrir las conse-
qüències del error honradament en el silenci y
a la sombra.

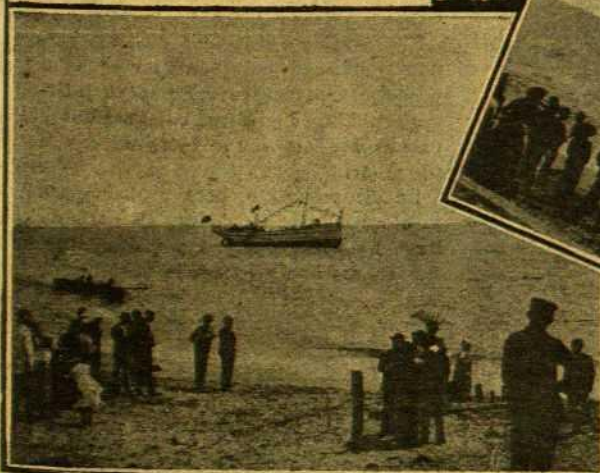
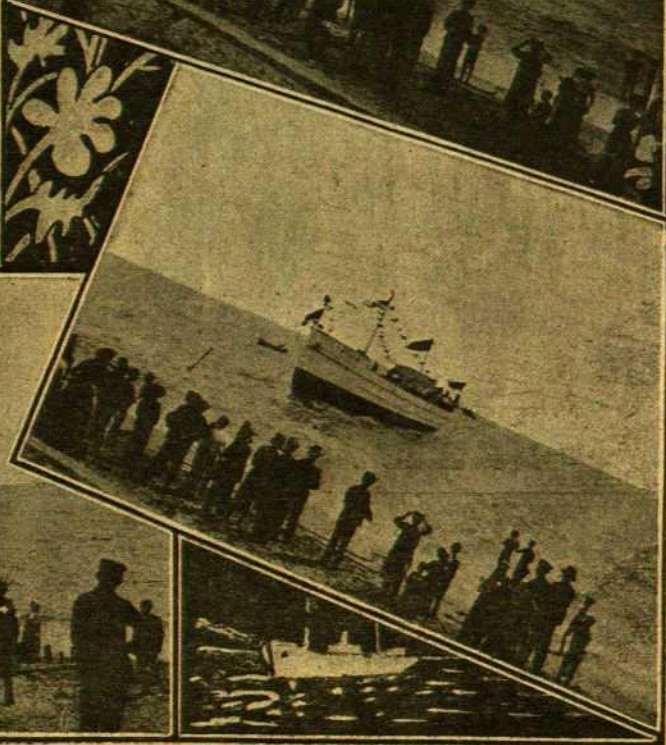
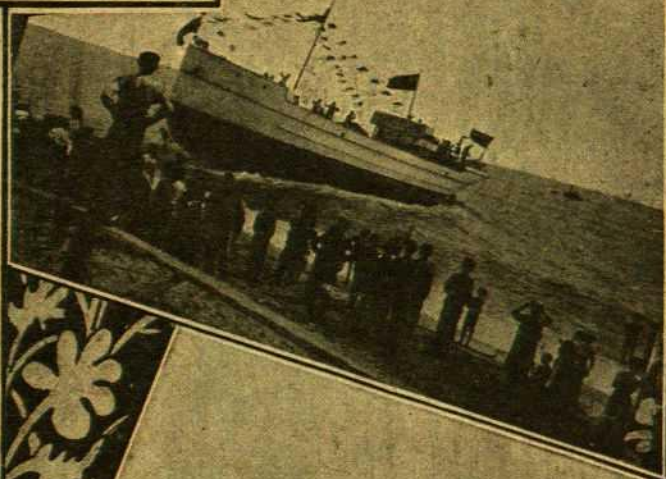
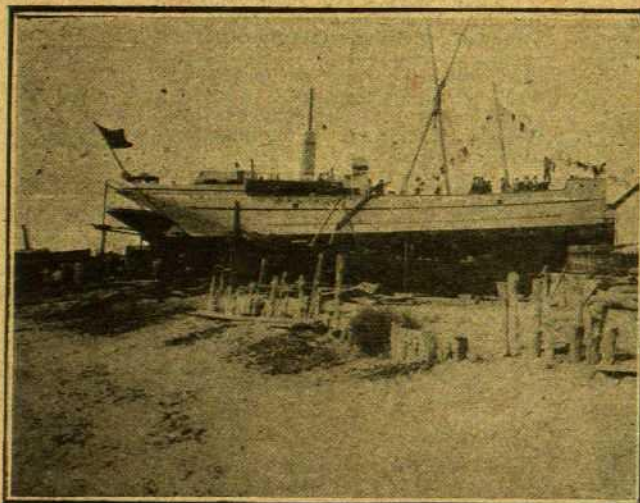
PROGRAMA

De la Mercè s'acosta la diada
y no es el cas de fer empastellada
del que tothom hi digui, o hi fiqui basa
si no volém fé un nyap com una casa.

Que hi hagi balls, musicas,
sardanas, un concurs de *pells bonicas*,
corridas de caballs, y altres *corridas*
d'aquellas que *se callan por sabidas*,
tot molt com cal ho trobo.

Lo que jo desaprobe,
lo que a n'a mí m'empipa y m'enverina
es que ningú's recordi ¡recristina!
de que tenim un Comas y un Collaso,
y un P. del O., y un Fabra, y un *pallasso*
panxut com... duas botas,
(conegut de tothom pel *Chirigotas*)

BOTADURA DEL «ONS»

El vapor acabat.—L'acte de la botadura.—Mar endins.—Navegant.—J. Burell, director del Astiller ahont
ha sigut construït l'«Ons». (Fot. de Biosca. Antigua casa Rosell.)

capàs de colà'l vi (y no desatino)
que en els seus grans cellers té en Valdespino.

Y encara'm descuidava en Manel Planas,
que de cacich torna a sentir las ganas;
els Junoy-Corominas,
que encar que no se sab fassin tintinas
no son pas de la classe pipioli,
sino que son peixets que's portan l'oli;
y'l *compañero* Ardíd, el curandero,
qui per las eleccions ab tan salero
y ab tanta manya y trassa
atropellá'l colégi d'una plassa
seguit d'aquella xusma que s'embruta...
que per cinch de la dolsa se recluta

y fent vení en Lerroux a la *pervera*
de qualsevulga tren, fentli un bon tracte,
(ara que's diu que está sense contracta)
us juro a fe de Fabra que riuriam
y que per pochs quartets divertiriam
als forasters de fora
ab festas que per cert darian l'hora.

He passat alguns ratos
cominant espectacles bons, baratos,
anantlos distribuint dia per dia.
Jo prou ara mateix us els diria,
pro com que'l Director es el qui mana,
us els dirá'l ¡Cu-Cut! l'altra setmana.

SAID

QÜESTIÓ D'AIGÜAS

—Dónguim una soda... water... claset.

per llá al carrer d'Amalia, y crida irada:
¡Visca la llibertat y... garrotadall!

Tornant, donchs, al que deya
(perque havia perdut, garlant, l'*ideya*)
contant ab aquets tipos, o aquets *topos*,
que us juro que no tenen res de dropos,
podriam fer funcions, no son bravatas!
molt bonas, molt bonicas y baratas.

¿Quí ab tant desembarás y aire tan curro
com aquestos senyors, tot l'any fa'l burro?
¿Qui com ells fa comedia
ab un aplom tan gran? ¿Y qui en tragedia
converteix els *sainetes* de cert poble
empenyentlo a la lluita més innoble!...

Ab aquesta *cuadrilla* de primera,

A cala Talía

Aquesta setmana si que'm pensava que
faría festa. No passa res als nostres tea-
tres. De manera que ja ha arribat el cas
de dir:

Los Gual y Reig y Fiol
¿qué se hicieron?
los Capdevila y Baró
dónde fueron?
de Marquina y de Jordá
qué hay de nuevo?

No n'hi há res de nou. Els únics que
donan te de vida son en Pérez Jorba, en
Tintorer y alguns altres joves que han
traduït algunas obras d'autors extran-
gers pera ser representadas al teatre de
las Arts, del carrer de Floridablanca, al
que s'hi donarán unas quantas funcions
ab el nom de "Vetlladas avenir."

Aixó d'*avenir* no s'ho creguin del tot
perque de las quatre obras que s'hi posa-
rán en escena n'hi haurán duas de l'Ib-
sen, que es un home que té més anys
que'l redactor de *Juventut Pompeyus*
Gener.

El prospecte anunciador de ditas vet-
lladas el firman "uns quants joves". Ja'm
penso qui son: l'esmentat Pompeyus, l'Ur-
gell, en Llanas y altres col·laboradors y
ex-col·laboradors o redactors de aquell
setmanari.

En dit prospecte, pera probar que's
tracta realment de joves, se parla de
Ruskin, un senyor anglés a qui ara han
descubert y que va morir de vellesa ja fa un quant
temps.

De totes maneres, es d'alabar l'intent dels joves de
que's tracta y de desitjar que la colla den Gual ressu-
citi las sevas vetlladas del "Teatre íntim," *para rego-*
cijo y solaz del públich.

Si la cosa s'anima, ja veuréu ab la competencia,
com hi riurém!

Que Deu hi fassi més que nosaltres.

VIOLETT

LA PUSSA

En tot el regne animal
no crech trobarhi una bestia
que'm dongui tanta molestia
y m'ocasioni més mal.
Si jo tingués capital,
l'empleava desseguida
en buscà un insecticida
que per sempre exterminés
a n'aquet paràssit, qui es
el que m'amarga la vida.

En arribant al istiu,
res d'aquet mon m'aconsola,
la meua pell ja tremola
y'l meu cor tranquil no viu.
Aquest insecte agressiu
està tan enamorat
del meua cos, per ell naírat,
que igual que fos a la torra
salta y juga, pica y corra
ab tota tranquil·litat.

L'hora per mi més fatal
es quan me'n vaig a dormir:
tinch la pussa per butxi
y el catre per cadafal.
Com un reu davant del pal
tremola mon esperit,
puig aixís que'm fico al llit,
aquella fiera malvada
ab una tortia fíblada
ja'm dona la bona nit.

Ab un ¡ay! esgarriús
salto del catre al moment
per castigà al delinqüent
que'm xucla la sanch del cos;
armat d'uns espolsadós
ressegueixo tot el jas...
¡ja't tinch! ¡no t'escaparás!
¡ja has caigut a la ratèra!...
pego un cop, salta lleugera
y se'm posa al cap del nas.

Y durant tota la nit
es va repetint la broma:
no hi há pas al mon cap home
que's trobi més aborrit.
Quan veig que un sér tan petit
d'aqueix modo m'ha d'abatre,
no poguentlo jo combatre,
tenint punys de condicions,
fins em venen intencions
de calar foch a n'el catre.

De dia no puch fer ré,

PREPARATIUS PER LAS FESTAS

Verim aquí, senyor Fabra,
perque ens digui per favor

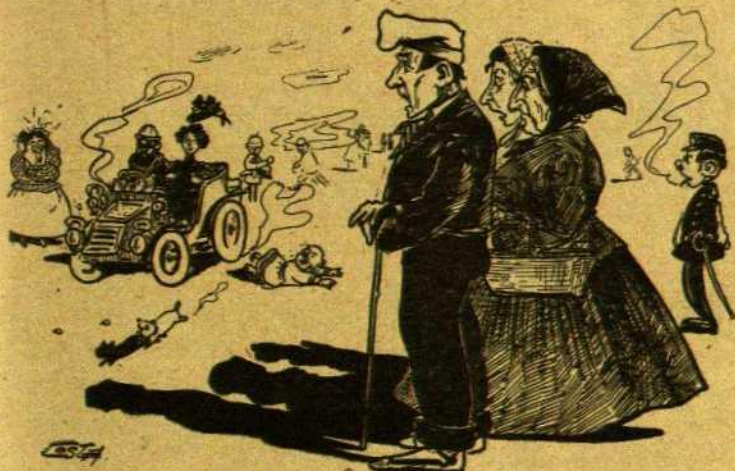
quina part en els festejos
pendrà la nostra secció.

la pussa no'm deixa viure;
ni menjó, ni puch escriure,
ni goso anar pel carré;
tampoch vaig a cal barbé,
puig si ho provo ¡ay la mare!
mentres m'afaitan, no pafa
de picarme ni un moment
y al més petit moviment
em tallan tota la cara.

Tot aixó'm deixa abatut,
no trobo consol en lloch,
y vaig perdent, poch a poch,
la meua important salut.
Quan a la tarde, assegut
sobre un banch de Miramar,
ma dissort vaig a plorar,
exclamo entre mi mateix:
¡Gran Deu! ¡qui pogués ser peix
per viure dintre la mar!

GESTUS II.

ELS QUE BADAN

—¡Tafoy! Quimet, aquet cotxo
corre per art del dimoni.

—No siguis tanoca, Milia,
¿No veus que es un timbre móvil?

Mossegadas

El diari de Madrid *El Día*,
per donar el seu parer respec-
te a la conveniencia de resta-
blir las garantías constitucio-
nals a Barcelona, dirigeix al
director de *El Evangelio* una
carta que val totas las pelas y
de la que copiém ab molt gust
el següent paragraf:

“...ya que los catalanes gri-
tan “¡Visca Catalunya!” y
“¡Mori Espanya!” yo que he
despreciado el perro chico de
los catalanes en igual grado
que estimo el idioma de Cer-
vantes, grito: “¡Viva España!”
“¡Muera Cataluña!”

Firma aquest erupit perio-
dístich un tal A. Santonja.
A renglón seguido el perió-

FILOSOFANT

dich madrileny fa alguns comentaris carrinclons com tot lo que vé d'allà: parla de "los nobles españoles, los insultos á la madre patria y hollar, escarnecer y desprestigiar á nuestra querida y desgraciada España," com si nosaltres tinguéssim la culpa de que's publicqués *El Día* y com si el tal Santonja hagués nascut per voluntat nostra.

A ca ban els comentaris ab l'apoteosis de sempre—No, MIL VECES NO—y demanant per tots els que *no hablamos cristiano*, la pena capital.

La etzegallada del beneit den Santonja, deixant apart els oits que'ns va causar de cop, ens ha fet riure d'alló més. Sobre tot aquet NO, MIL VECES NO, es de lo més còmic que hem llegit.

En una paraula: respecte al ximplet den Santonja el deixarem tranquil y que li posin la camisa de forsa, que ja ho necessita.

Lo que ens ha indignat es la actitud del *Diluvio*.

Llegiu lo que diu en la edició del matí del dia 22:

"*El Día*, periódico madrileño, publicó ayer un extraordinario oponiéndose á que en nuestra provincia se restablezcan las garantías constitucionales.

"Su argumento Aquiles se reduce á lo siguiente: Que mientras en Barcelona se grite ¡Visca Catalunya! y ¡Mori Espanya! la nación debe gritar ¡Viva España aunque muera Cataluña!

"¿De dónde ha sacado el colega madrileño que aquí, al vitorear á Cataluña, se den gritos contra España?

L'home.—Veus aquí lo que era l'home en son primitiu estat.

El mico.—Mireu la rassa del mico com ha anat degenerant!!!

ESPOLSADA DE PERIODISTAS

—Després de que a San Cristòfol ens van dà aquella espolsada no més falta que tu vinguis y ens espolsis dintre casa.

Cualquiera diría que hay en Madrid quien muestra empeño en mantener en constante divorcio de los españoles á los catalanes. ¿Qué entenderán por patriotismo y qué noción tendrán del tacto y la prudencia ciertas gentes?

"Aconsejamos á *El Día* que cambie de título y que en lo sucesivo se denomine más propiamente *La Noche*.

"Y ahora ¡Visca Catalunya! y ¡Visca Espanya!"

Aixó ho diu *El Diluvio* que en diferents ocasions y faltant obertament a la veritat, com sempre, ha delatat que en meetings y reunions catalanistas s'havien donat crits de ¡Mori Espanya!

L'Eco de las cloacas es aixís; a mala fe no'l guanya ningú.

Y acabarem dient que si bé a n'en Santonja li aniria que ni pintada la camisa de forsa, a's homes de *El Diluvio* els hi escauria més el grillet que ab menos causa arrossegan molts infelissos més ben intencionats que ells.

Els diaris ácratas-caciquistas que viuen del *chantage* y de la calumnia, han fet corre la versió de que l'eminent arquitecte y diputat per Barcelona senyor Doménech y Muntaner, havia exigit honoraris pel projecte y direcció de las obras del monument al doctor Robert.

Peró com que'ls embustersos tenfan consciencia de que mentian descaradament al assegurar semblant cosa, pera quedar bé insinuavan la especie de que si'l senyor Doménech desistia al capdeuall de cobrar sou per aquella feina, se deuria a las *pullas* que li han dedicat.

Peró aquesta vegada sí que no li ha servit per res el sangrar-se en salut a la taifa dels explotadors del obrer y difamadors de las personas honradas, donchs mesos abans de que babejessin semblant injuria, el senyor Doménech havia ofert projectar y dirigir de franch el monument de referencia, com consta en el

compliments en Portas y en Lerroux pera fer la partida de jepas que varen jugar a Madrid l'altre dia ab general satisfacció del públich de la *Villa del Oso*.

Segons en Lerroux, en Portas está *«escalificat»* y per aixó va refusar batre'shi temps enrrera y per en Portas també ho está en Lerroux, en virtut del fallo del tribunal d'honor a que el *amigo del pueblo* va subgetarse voluntariament.

Malgrat aixó, el capítol de civils no va tenir inconvenient en rompre una vara per las costellas del diputat revolucionari, ni aquet contestar ab una cosa, que, segons sembla, es l'arma que més bé manega l'idol de *La Perdida*.

Bueno, per nosaltres ja podían seguir donantse surras fins que'l cor els dignés prou, lo que es igual que dir que no'ns hem sentit ni dels cops del un ni dels del altre.

Que a Montjuich s'hi varen fer barbaritats, els pe-

PLACA CONMEMORATIVA

"Esto es Flavio ¡ay dolor! que bes aora mercado de Calaf... todo entrebancos, fueron Barceloneta la famosa."

(Galeno, CAP. III.)

solt que segueix, publicat a *La Veu de Catalunya* el dia 22 d'Abril prop-passat:

"Nostre amic y diputat per Barcelona l'eminent arquitecte senyor Doménech, ha ofert GENEROSAMENT els seus serveys artístichs pera la construcció del monument al doctor Robert, a la Comissió encarregada de tan patriòtica missió.

Els individus de la comissió han acordat que'l seu president senyor Rusiñol oficiés al senyor Doménech, donantli mercès per tan graciosa oferta y acceptantla ab tot l'agraïment que's mereix."

Peró no ha acabat aquí la insidiositat de las serpetas, sinó que, posadas a mossegar, han volgut mortificar a un altre diputat catalanista, el senyor Torres, suposantlo embolicat en certes conxorras mogudas pel caciquisme, pera afegir un número més al programa de las Festas de la Mercè, però com el senyor Torres ha desmentit públicament l'acte que se li atribuïa, els difamadors s'han enganxat els dits per segona vegada.

Sort, gran sort per Barcelona, que aquesta gentussa siguin eminentment burros, perque de lo contrari, ab lo brétols que son farien més mal que una pedregada.

Quan las ganas d'apallissarse hi son un se desentén ab molta facilitat de *códigos de honor* y demés nosas per l'istil.

Vegin si'ls van tenir gaire en compte tots aquets

riòdichs catalanistas van dirho primer que ningú — entre ells *La Veu de Catalunya* quan encara era revista — precisament en l'època en que *La Publicidad* y *La Campana de Gracia* bombejavan a n'en Portas y publicavan el seu retrato. Aixó vol dir també, que no feu la causa del que avuy es capítol de civils.

Els amichs den Lerroux están indignats per considerar que l'agressió va partir den Portas, però en aquesta qüestió aquet no ha fet més que declarar-se seguidor práctic dels procediments lerrouxians.

Tothom recordará que mentres en Lerroux va ser a Barcelona, en lletres de motllo va dir en las columnas de *La Perdida* que abominava de la gestió dels tribunals de justicia y que ell se feya las sentencias a garrotadas, y que preconisava el principi de que *de la cárcel se sale y del cementerio no*, a quin objecte a onsellava a las turbas, que en día d'eleccions la presencia d'un sol catalanista constituïa suficientment provocació pera que se l'agredís sense avís previ.

Per altra banda, els que han explotat i indignament pera fins de partit y d'empresa la causa de la revisió del procés de Montjuich ab motiu del crim del carrer de Cambis, no han demanat encara que sapiguem la del que's va instruir ab motiu del atentat contra en Martínez Campos, ab tot y haversen dit, relatiu a procediments, horrors tan grossos com aquells en que s'hi fa desempenyar paper a n'en Portas.

Y no n'han dit may res d'aixó els *perdidos* per la

rahó senzillíssima de que quan se va instruir el procés de la Granvia en Weyler era capità general de Catalunya.

En resum: que no hi ha un pam de net, per quin motiu si s'empenyen en seguir estobant-se la badana no serem nosaltres els qui's anem a de compartir.

Diuenge passat va celebrar-se a las Arenas una *corrida* de badells organitzada per la Junta del Ateneu de Sans, a benefici de las escuelas que sosté o en-sorra aquell *Centro instructivo*.

Ab instruccions d'aquesta naturalesa, alternades ab aquelles sessions de *tangos sugestivos*, can-cans y peteneras, es escusat dilhi que no hi ha un sol alum-ne que fassi campana. Y'ls mestres menos.

Donchs bé, la *corrida*, més que de badells—que aquets, pobrissons, no havien donat may un pas sense pollera—va resultar una *corrida* de civils, policías y públich. que ni que en Canalejas fos al *ruedo*.

Per la relació que'ns en han fet—donchs nosaltres no hi eram—l'espectacle va resultar sumament edificant pels *alumnos que concurren* etc., y pel senyor Fabra y Ledesma que desde un palco contemplava aquell quadro d'animació que ab tota seguretat l'hau-rà decidit a proposar al Ajuntament que doblí la sub-venció que passa al Ateneu en concepte de *Centro instructivo*.

Dels *diestros* no'n parlém perque alló no eran *diestros*, sinó *siniestros* indígenes de la barriada, entre 'ls que hi figuraven un tal *Bigaire*, valent de profes-sió quan no's tracia d'encararse ab toros per menors d'edat que siguin: un tal *Aixerit* que, responent perfectament al seu mal nom, no més s'atraca de toro quan la *fiera* es estofada; y el *arrojado Morenito de Sans*, fill d'un bagulaire de morts, que ab una mica més dona feina a son pare.

En vista de las dificultats ab que aquesta *cuadrilla* de saltejadors... de barrera despatxava'l bestiar, el públich en pes demanava que'l *Barberillo* ls matés, però la il·lustrada concurrencia no va poguer propor-cionarse aquesta satisfacció perque l'autor de la festa no era al *escenari*.

Per altra part, el *Barberillo* tampoch hauria sigut pel cas un gran desempenyo, donchs en qüestions de donar estocadas no més ne coneix el *saca*, perque'l *mete* es feina dels socis del Ateneu que pagan la cor-responent cuota.

En fi, que a horas d'ara encara duraria l'instructiu espectacle, si'ls badells no s'haguessin mort... de ver-gonya.

Que es la malaltia que may s'encomenarà'l *Barbe-rillo*.

Vels-hi aquí que l'Ajuntament va nomenar una comissió del seu *seno* pera que assistís a la funció reli-giosa celebrada a la iglesia de Sans ab motiu de la festa major, y la tal comissió va pendre l'acort de posarse malalta en *corporació*, lo que'ls va escusar d'assistir al acte.

Vostés dirán que aixó es una excusa de mal paga-dor.

Conformes.

Y que'ls regidors no hi van assistir per rahóns d'an-ticlericalisme. Donchs, no senyors: va ser per rahóns d'higiene, perque a Sans se'ls havia de juntar un indi-viduu que fa negocis bruts.

Un tractant ab *letrinas*.

Mentres s'estava celebrant diuenge ab un plé la *corrida* a benefici de las escuelas del Ateneu de Sans, al local de la esmentada societat s'hi verificava un con-cert a benefici de la *Crua Roja* davant d'una respecta-ble concurrencia... de cadiras desocupadas.

Aixó ja ho sabíam de temps que'ls del Ateneu no estaven per músicas.

¡Vagin ab concerts en una casa ahont tot está tan desconcertat... menos pels quins portan la batuta!

¿Saben qui es que desde las... diemne columnas de *La Perdida*, sosté la campanya contra'l manicomi de Sant Boy?

En Moles.

¿Saben per qué's fa la tal campanya?

Jo els hi explicaré.

En Moles es administrador del manicomi Nueva Babel... vull dir Nueva Belén, desde fa molts anys. Ademés es el principal accionista del esmentat esta-bliment, y lo que's proposa el tal Moles es que la Di-putació y els particulars es decideixin a treure els dementes de Sant Boy per portarlos a la seva fàbrica de ximplés.

Sembla que acabada la campanya que actualment sosté contra'l manicomi de Sant Boy, n'empendrà una altra contra el del Hospital de la Santa Creu.

Aixó ho sabem perque l'interessat ho ha dit.

¡Quina altesa de miras y quina bona fe la del senyor Moles!

Jo no sé per qué té de valerse d'aquestos medis per omplir de ximplés el seu establiment. En el partit en que ell milita en trobará tants com vulgui y si els manté baratet ens sembla que aviat farà *lleno*.

Ja veurá, próbiho, senyor Moles.

El senyor Governador, tenint en compte els antece-dents del agent de policia "Memento", el va nomenar inspector dels caballs destinats a las corridas de to-ros, pensant que'l mestre's recordaria de quan era es-tudiant y que per consegüent procuraria que'ls *pencos* destinats a la lidia fossin lo menos *rocinantes* possi-ble, estalviant als seus ex-confreres alguns *tumbos* dels que tan mal recort ne guarda el policia ex-pi-cador.

Peró en "Memento", al qui encara li dura la *jindama* y parlarli a n'ell de toros es lo mateix que ensenyar la creu al mal esperit, ha renunciat generosament al càrrech, suplicant al senyor Manzano que'l rellevi de la inspecció de caballs.

¿Y donchs que's creu que'l farà inspector del Capítol Catedral?

La veritat es que per aquet destí en "Memento" tam-bé té antecedents: l'haver sigut *seise* de la Catedral de Sevilla.

Com a prova de lo bé que varen argumentar contra la concessió de subvencions a establiments religiosos de beneficencia els Buen, Mir, Buxó, y Moles, en la famosa sessió de las tretze horas, transcribim el se-güent solt de *La Perdida*, publicat la setmana pas-sada:

"Un lector de *La Publicidad* nos ha entregado la cantidad de 300 pesetas para que las repartamos en la siguiente forma: Casa de Lactancia 100 pesetas, Casa de Maternidad 100 pesetas, Caridad Cristiana 100 pe-setas."

Aquesta sola gazetilla val per tot un any de *Chiri-gotas*. ¡Qué pagaria en Doys per ensopegarne una de tan graciosa!

Si *La Perdida* ha convensut tan bé als seus lectors de que no deu subvencionarse la beneficencia religio-sa, vegin si ho deuen estar gaire els que no la lle-geixen.

Vaja, per nosaltres *La Perdida* s'ha venut als je-suitas; no'n pot ser d'altre.

La nova fornada d'alcaldes de barri es de lo més escullidet que pujan imaginarse.

Per mostra basta un botó.

Tenim noticia d'un de Sans, que no'l nomenan més que en vigílias d'eleccions.

Aquet tipo es recomana per la seva barra y poca... aprensió.

En las darreras eleccions de diputats va fugir ab l'acta en blanch. En las de regidors presidia la secció del carrer del Sant Crist; es amic íntim del triste-ment célebre *Barberillo* y company inseparable d'un pegot, coix per més senyas, qui fa de quefe de roda en las eleccions, comandant un *ejército* de 15 o 16 ba-rruts que, segons declaració dels mateixos interessats, votan dotze vegadas seguidas.

Sembla que l'esmentat fulano, que en la seva vida privada no es més pulcre que en la pública, té cert negoci no massa honrós ab un taberner y un curan-dero.

En fi, es veu que ab els nous nomenaments d'alcal-des de barri, descartant honrosas excepcions, s'ha triat lo millor de cada casa.

Ja veurán, es alló, els cacichs deuen dir: ja es hora de que'ls murrís comensém a defensarnos.

La *Perdida* del 15 d'aquet mes publica una correspondencia que titula *Carta de un loco*.

La redacció s'atribueix a... ¿qui diríen?

Al propi Moles.

Nosaltres no ho creyém perque'l coneixém y'l considerém incapás de fer una carta.

Además ens sembla que en Moles encara no arriba a la categoria de *loco*, per ara. Que ab el temps hi arribará, ¿qui'n lo duda?

Mira, Doys, perque vegis si't coneixém, t'aném a dir ab quantas intermitencias has escrit la següent *chirigota*:

"Queridísimo Pol, no me la has dado.

Te dije que creía

en esa enfermedad que me ha anunciado

la cartista *Perdiu* el otro día.

Ella te dió por malo ó por enfermo

y en esa tu sección ya no firmabas.

Pero yo, que no duermo,

en seguida observé que me la dabas.

¡Oh Pol! tu continuas

haciendo tu sección como otras veces

con entusiasmo de unos cuantos púas,

y aquel que dice púas, dice peces.

No firmas por si acaso

te volviese aquí á dar cien desazones;"

Aixó ho vas escriure ans de dinar y en aquet moment històrich et varen notificar que'l vi ja era a taula.

Endavant:

"pero, Pol, no hagas caso:

no leo tus *Al día* por sosones."

Aixó ho vas escriure havent dinat.

Perque per conèixer que era en Pol havias de llegirho y tu dius que no ho has llegit.

Peró ¿que no t'ho repassan lo que fas?

No escriguis, home, després de dinar. Las *chirigotas* las has de fer en dejú.

Llegim en una correspondencia d'Ampolla que publica un diari de Tarragona:

"Un caso de antropofagia, digno de estudio, tuvo lugar el domingo último en esta playa.

Riñeron dos bañistas y del primer mordisco arrancó uno al otro una oreja; del segundo se le llevó media mano, produciéndole una herida grave, y con seguridad que hubiera concluido por comerse por entero á su víctima, si los concurrentes á un café cercano al lugar del suceso no se lo hubiesen arrancado de entre los dientes.

Del hecho entiende el Juzgado."

¡Bufa! Aquet mestre te perfecte dret al títol de col·laborador de mérit d'aquesta secció de *mossegadas*, que des d'ara li concedim per unanimitat.

Ab tot hi há una contra y es que la carn que li podrém servir no te res de fina y menos de curiosa y neta com sería la del banysta de referencia.

Peró, en fi, a falta de millors talls, no deixan de ser bons per anar entretenint las dents els palpissos de Junoy y ls fiets de Doys.

MACOS Y MICOS

MACOS: M. C. Ll.; *Puput*; M. *Frebor*; R. J.; *Estornell*; *Califa*; D. C.; J. R. O.; *Sauch*.

MICOS: A. D.; *Joel*; P. C.; *Sisquet Jove*; *Krh-a nch*; J. de la R.; C. Ll.; *Pep de l'Or*; *Xanxes*; Ll. F.; R. C.; F. M.; R. A.; *Un canador*; A. S.; *Viola*.

Jan-xich: La primera part de l'article está ben observada, pro'l final es precipitat y un xich *groixut*.—J. S.; B. R.; R. X.; A. T.: ¿No'ls sembla que sería donar-li massa importancia al autor de la composició a que fan referencia?—*Un observador*: Ja'n dirém alguna cosa.—*Un espatloro*: Idem, id.—Ll. R. P.: está comentat ab molt bon criteri, però vosté ja compendrà que si a n'aquell subjecte li haguessim de retreure totes las inconveniencias que escriu no tindriam prou espay en tot el número.—J. D. G.: Ho guardaré per l'*Almanach*.

XARADA

Consonant es ma *primera*,
ma *segona* musical,
una carta *invers tercera*
y nom de dona el *total*.

SISRAN LLOCH (Pineda).

LOGOGRIF NUMÈRICH

1	2	3	4	5	6	7	Carrer de Sant Martí
6	4	5	2	6	4		Apellido
	4	5	6	7	5		Nom d'home
	3	2	3	4			de dona
		5	4	3			Tubércul
			3	4			Aliment
				6			Consonant

UN VENDRELLENCH.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 34

ANAGRAMA.—*Anita*, *Tiana*, *atina*.

CAPDELL DRAMÀTICH.—*Lo punt de las donas*.

GEROGLÍFICH.—*La Rosa blanca*.—*A cal Notari*.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.-Prop del Bolsi

Magnífichs bustos del Doctor Robert de 80 cms. d'alsada a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7⁵⁰ pesseta.

N.º 10 GALERÍA DE

CRÍTICO EN CUASA

MUSICÓFILO
ANTIPÁTICO

CARTELLS NOTABLES